

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολὴ γὰρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο κἀγὼ ὁ τάλας, δεδοικῶς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

■ Ἡ ἀνάδειξις τοῦ συγκρητιστικοῦ ἄξονος Βατικανοῦ-Ἀθηνῶν-Φαναρίου

Φάκελος

Α΄. Βατικανὸ-Φανάρι

Β΄. Βατικανὸ-Ἀθῆναι

«Τὰ θεμέλια τῆς Πίστεως ἀνασκάπτονται ἐπὶ δεκαετίες ἀπὸ τὴν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ»

(Πρωτοπρ. π. Θ. Ζήσης, «Ο.Τ.», ἀριθ. 1665/17.11.2006, σελ. 1)

«Τίς δύναται ταῦτα ἀστενακτὶ παρελθεῖν;... Ἀμφίβολα γέγονε τὰ ἀναντίρρητα»

(Μ. Βασιλείου, Περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, § 70)

ΤΑ ΔΙΑΔΡΑΜΑΤΙΣΘΕΝΤΑ προσφάτως στὸ Φανάρι (29-30.11.2006) καὶ στὸ Βατικανὸ (14-16.12.2006), ἀπὸ τοὺς *Οἰκουμενιστὰς* Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, ἀπέδειξαν μὲ τὸν πλέον σαφῆ καὶ δυναμικὸ τρόπο, ὅτι ἡ παναίρεσις τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ* ἔχει διαβρώσει εἰς βάθος τὴν ὀρθόδοξη αὐτοσυνειδησία τῶν ποιμένων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐνστερνίζονται τὸ *συγκρητιστικὸ ὄραμα* τῆς ἀντιπατερικῆς *Ἐγκυκλίου τοῦ 1920*, τοῦ θεμελίου αὐτοῦ καὶ τῆς βάσεως τῆς συγχρόνου μας *Διαχριστιανικῆς καὶ Διαθρησκειακῆς Κινήσεως*.

Ἡ διάβρωσις αὐτὴ ἔχει ὁδηγήσει πρὸ πολλοῦ τοὺς ποιμένας αὐτοὺς «μακρὰν τῆς ὁδοῦ τῶν Ἁγίων Πατέρων» (π. Θ. Ζήσης, «Ο.Τ.», ἀριθ. 1670/22.12.2006, σελ. 1), ἐφ' ὅσον σκέπτονται, ὀμιλοῦν καὶ πράττουν ὅλως

Φανάρι, 30.11.2006

Βατικανό, 14.12.2006

ἀντιθέτως πρὸς τὴν Πατερικὴν Παρακαταθήκην, ἡ ὁποία εἶναι διαυγεστάτη, ὅταν μᾶς προτρέπη:

«Καὶ μηδεμία ἔστω ὑμῖν κοινωνία πρὸς τοὺς σχισματικούς, μηθ' ὅλως πρὸς τοὺς αἰρετικούς· «οἴδατε γὰρ πῶς κἀγὼ τούτους ἐξετρεπόμην· «σπουδάσατε μᾶλλον καὶ ὑμεῖς ἀεὶ συνάπτειν ἑαυτοὺς, προηγουμένως μὲν τῷ Κυρίῳ, ἔπειτα δὲ τοῖς Ἁγίοις· ἵνα μετὰ θάνατον ὑμᾶς εἰς τὰς αἰωνίους σκηνάς, ὡς φίλους καὶ γνωρίμους, δέξωνται καὶ αὐτοί».

(Μ. Ἀντωνίου, PG τ. 26, στλ. 969C-972A)

Ἡ πρόσφατος ἀνάδειξις καὶ ἐνίσχυσις τοῦ *συγκρητιστικοῦ ἄξονος* Βατικανοῦ-Ἀθηνῶν-Φαναρίου ἀφυπνίζουν ἐπὶ τέλους τὸ ἠφαίστειον τοῦ *Ἀντι-οικουμενισμοῦ*, ἀναμένονται δὲ συντόμως ἐλπιδοφόρες ἐξελίξεις, στὴν προοπτικὴ τῆς *Ὁρθοδόξου Ἐνστάσεως* καὶ *Ἀποτειχίσεως*, ἐκ μέρους ἰδίως τῶν ἐν Ἑλλάδι *Ἀντι-οικουμενιστῶν* τοῦ *Νέου Ἡμερολογίου*, πρὸς συσπείρωσιν ἐπὶ τέλους τῶν ὄντως Ὁρθοδόξων.

Ἐν κατακλείδι, πάντα ταῦτα δικαίωσιν πλήρως τὴν στάσι τῶν Ὁρθοδόξων *Ἀντι-οικουμενιστῶν* τοῦ *Πατρῴου Ἡμερολογίου*, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τοῦ 1924 ἔχουν ἀποτειχισθῆ ἐκ τῶν *Οἰκουμενιστῶν*, ἐνιστάμενοι θεαρέστως κατὰ τῆς παναιρέσεως τοῦ *Συγκρητισμοῦ*.

♦ **Μία** σειρὰ σχετικῶν κειμένων, τὰ ὁποῖα θὰ δημοσιεύσωμε, καταδεικνύει τὴν *ἀφύπνισιν* αὐτὴν, ἡ ὁποία εἶθε νὰ διατηρήσῃ μέχρι τέλους τὸν ἀκραιφνῆ πατερικὸ χαρακτῆρα τῆς,

«πρὸς ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁμόνοιαν· «ἵνα καὶ ἐκποδὼν ἐλαθῆ ἡ τῶν Ἐκκλησιῶν διάστασις, καὶ τῆς εἰρήνης πᾶσιν ἡμῖν ἀρμοσθῆ σύνδεσμος· «καὶ τοὺς ἐφευρετὰς τῆς νεωτεροποιοῦ κενοφωνίας πόρρω που τῶν ἐκκλησιαστικῶν περιβόλων βάλωμεν».

(Ἁγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi τ. 12, στλ. 1118E, 1003D· τ. 13, στλ. 404C)

«Ὡρα ἡμᾶς ἤδη ἐξ ὕπνου ἐγερθῆναι»*

«Δυστυχῶς, δὲν ἀκούγονται φωνές διαμαρτυρίας
ἐκ τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ὅπως συνέβαινε παλαιότερα.
Ἐπικρατεῖ μιὰ ὑπερβολικὴ “διάκριση”
κι ἓνας διάχυτος φόβος»

Τοῦ Αἰδεσιμολ. Πρωτοπρεσβυτέρου
π. Διονυσίου Τάτση

1. Ὁ Οἰκουμενισμὸς πορθητῆς τῆς πίστεως

ΣΤΙΣ ἡμέρες μας ὁ Οἰκουμενισμὸς προκαλεῖ τοὺς Ὁρθοδόξους, οἱ ὁποῖοι δὲν δέχονται τοὺς Παπικοὺς καὶ τοὺς Διαμαρτυρομένους ὡς ἐν Χριστῷ ἀδελφοὺς ἄλλων «ἐκκλησιῶν», ἀλλὰ ὡς αἰρετικούς.

Ἡ δράση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἶναι ἰσοπεδωτικὴ. Ὅλα στὴν ὑπηρεσία τοῦ *Διαλόγου τῆς Ἀγάπης* καὶ τῆς ἐπίλυσης τῶν πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν προβλημάτων τῆς οἰκουμένης!

Δυστυχῶς, τὴν πρωτοβουλία στὶς οἰκουμενιστικὲς αὐτὲς δραστηριότητες ἔχει τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο καὶ εἰδικότερα ὁ Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος, ὁ ὁποῖος καυχᾶται, γιὰτὶ συνεχίζει τὴν παράδοση, ποὺ δημιούργησαν οἱ προκάτοχοί του Ἀθηναγόρας καὶ Δημήτριος καὶ θέλει νὰ λησμονεῖ τὶς σφοδρὲς ἀντιδράσεις τοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ, ποὺ εἶχαν ἐκδηλωθεῖ τότε.

Στὸ ἴδιο πνεῦμα κινεῖται καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χριστόδουλος. Δὲν ὑστερεῖ καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλβανίας κ. Ἀναστάσιος.

Ἐπὶ τῶν ἀδελφῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν θέλουν ν’ ἀκοῦν ἐπικριτικὰ λόγια γιὰ τὰ τρία αὐτὰ ἐξέχοντα ἐκκλησιαστικὰ πρόσωπα, ἐπειδὴ ἔχουν στὸ ἐνεργητικὸ τους σπουδαῖο ἔργο, ἐνῶ παράλληλα ἀγωνίζονται καὶ γιὰ τὰ ἐθνικὰ μας θέματα. Ὑποστηρίζουν μάλιστα ὅτι δὲν γνωρίζουμε τὰ πράγματα ἐπακριβῶς καὶ δὲν ἔχουμε ὑπόψη μας τοὺς στόχους τῶν πρωτοβουλιῶν, ποὺ ἀναλαμβάνουν.

Μερικῶς μπορεῖ νὰ ἔχουν δίκαιο οἱ ἀδελφοί, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ση-

μαίνει ότι οί ανώτατοι κληρικοί είναι ἐλεύθεροι νὰ καταπατοῦν τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες καὶ νὰ περιφρονοῦν τὶς δογματικὲς διαφορὲς, χάριν ἐφήμερων σκοπιμοτήτων κι ἐθνικῶν συμφερόντων.

Πρέπει ὅλοι νὰ γνωρίζουν, ὅτι ἀνάμεσα στοὺς Ὁρθοδόξους καὶ τοὺς ἑτεροδόξους –Παπικοὺς καὶ Διαμαρτυρομένους – «*χάσμα μέγα ἐστήρικται*».

Καὶ ὅμως, οἱ Οἰκουμενιστὲς πιστεύουν ὅτι πολλὰ ὠφέλιμα θὰ προκύψουν μὲ τὴν προσέγγιση, ποὺ ἐπιδιώκουν.

2. Ἡ ἀποτελεσματικὴ ἀντίδραση

ΕΙΝΑΙ δεδομένο ὅτι οἱ Οἰκουμενιστὲς δὲν ἔχουν λαϊκὸ ἔρεισμα. Μόνοι τοὺς ἀποφασίζουν καὶ δραστηριοποιοῦνται, χωρὶς καμμιά συμπαράσταση. Τυχαίνει, ὅμως, νὰ κατέχουν τὶς ὑψηλότερες θέσεις στὴν Ἐκκλησία καὶ πετυχαίνουν αὐτό, ποὺ θέλουν, χωρὶς ποτὲ νὰ ρωτήσουν τὸν εὐσεβῆ λαό.

Ὡστόσο, φοβοῦνται τὶς ἔντονες συλλογικὲς ἀντιδράσεις. Ἄλλὰ τί ἀτυχία! Σήμερα δὲν ἐκδηλώνονται τέτοιες ἀντιδράσεις! Ὅλοι εἶναι σιωπηλοί. Ἐλάχιστες ἐξαιρέσεις ὑπάρχουν. Μεμονωμένοι κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, ποὺ μετριοῦνται στὰ δάκτυλα τῶν δύο χεριῶν, ἀμφισβητοῦν δημοσίως τὶς προθέσεις τῶν Οἰκουμενιστῶν καὶ τοὺς ὑπενθυμίζουν ὅτι εἶναι παραβάτες τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ ἀρνητὲς τῆς Παράδοσης τῆς Ἐκκλησίας.

Ὅμως, πρέπει νὰ γνωρίζουν οἱ ἀδελφοί, ὅτι αὐτοὶ οἱ ζηλωτὲς ἀντιμετωπίζουν ποικίλους κινδύνους. Οἱ Οἰκουμενιστὲς ἐκδηλώνουν τὴν ὀργή τους καὶ μὲ ἀπειλὲς καὶ ὑπόγειες ἐνέργειες προσπαθοῦν νὰ τοὺς ἐκφοβίσουν. Εἶναι ἀδίστακτοι οἱ Οἰκουμενιστὲς. Δὲν διστάζουν ν' ἀφορίσουν κάποιον λαϊκὸ ἢ νὰ καθαιρέσουν κάποιον κληρικό, ἀρκεῖ νὰ πνίξουν κάθε ἐνέργεια, ποὺ τοὺς ἐνοχλεῖ.

Οἱ καιροὶ εἶναι δύσκολοι καὶ χρειάζεται οἱ ἀντιδράσεις νὰ ὀργανωθοῦν καλύτερα καὶ νὰ γίνουν συλλογικὲς. Μόνο ἔτσι θὰ εἶναι ἀποτελεσματικὲς.

* * *

ΕΔΩ κρίνουμε σκόπιμο νὰ κάνουμε λόγο γιὰ τὴ στάση τῶν σημερινῶν Ἁγιορειτῶν.

Δυστυχῶς, δὲν ἀκούγονται φωνὲς διαμαρτυρίας ἐκ τοῦ Ἁγίου Τόπου ὅπως συνέβαινε παλαιότερα. Ἐπικρατεῖ μιὰ ὑπερβολικὴ «διάκριση» κι ἕνας διάχυτος φόβος.

«Μία Παπική Εύλογία»

Είναι, βέβαια, γνωστό, ότι οι Μοναχοί δὲν συμφωνοῦν μὲ τὰ ἀνοίγματα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου. Ἀλλὰ πῶς νὰ διαμαρτυρηθοῦν; Ἄν ἕνας Ἠγούμενος πεί δημοσίως κάτι, κινδυνεύει νὰ βρεθεῖ ἐκτὸς Μονῆς, μὲ τὴ σύντομη διαδικασία τοῦ τηλεομοιοτύπου (fax). Χωρὶς χρονοβόρες διευκρινίσεις!

Ἄν, ὅμως, ὑπῆρχαν καὶ ἄλλοι πέντε Ἠγούμενοι, ἢ ἀντίδραση θὰ ἦταν ἀποτελεσματική. Θὰ μπορούσαν καὶ αὐτοὶ μὲ τηλεομοιοτύπο νὰ δηλώσουν τὴ θεοφιλῆ ἀπειθαρχία τους. Καὶ ἄς μὴ προσπαθοῦν μερικοὶ νὰ μᾶς ποῦν ὅτι ἡ Ὁρθόδοξη ἐκκλησιολογία ἄλλα ὑπαγορεύει.

Ἄς θυμηθοῦν λίγο τί συνέβαινε, ὅταν Πατριάρχης ἦταν ὁ Ἀθηναγόρας. Τὸ Ἅγιον Ὅρος τότε τηροῦσε γενναία στάση καὶ πολλὰ Μοναστήρια δὲν τὸν μνημόνευαν. Ὑπῆρχαν καὶ πολλοὶ Ἀγιορεῖτες, ποὺ ἔγραφαν πύρινα ἄρθρα κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Τότε, ποὺ ἀκόμη δὲν εἶχε ἔλθει ἡ ἀνοιξη στὸ Περιβόλι τῆς Παναγίας μὲ τὸ πλῆθος τῶν λογίων καὶ θεολόγων Μοναχῶν.

Τώρα; Πολὺ σιωπηλὸ τὸ Ἅγιον Ὅρος!...

* * *

ΑΛΛΑ καὶ στὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος τὰ πράγματα δὲν εἶναι καλύτερα. Οἱ περισσότεροι Μητροπολίτες ἔγιναν «ἡσυχαστές».

Πραγματοποιήθηκε ἡ ἐπίσκεψη τοῦ Ἀρχιεπισκόπου στὸ Βατικανὸ καὶ δὲν εἶδαμε ἀντιδράσεις. Μερικὲς φωνές, ποὺ ἀκούστηκαν, ἀναφέρονταν στὸ τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἐλήφθη ἡ σχετικὴ ἀπόφαση καὶ ὄχι, γιατί ὁ Ἀρχιεπίσκοπος θὰ ἐπισκεπτόταν τὸν αἰρετικὸ Πάπα!

Ἐνα ἐξάχρονο ἑλληνο-αμερικανόπουλο, ὁ Μιχαὴλ Βλάχος, καθὼς πορεύεται γιὰ νὰ κοινωνήσῃ, σπεύδει πρωτίστως νὰ λάβῃ τὴν εὐλογία τοῦ Πάπα, ὁ ὁποῖος χοροστατοῦσε στὴν πανηγυρικὴ Θεία Λειτουργία τοῦ Φαναρίου, τὴν 30.11.2006.

Τὸ γεγονός προεβλήθη ἐνθουσιωδῶς ἀπὸ τοὺς Οἰκουμενιστὰς τῆς Ἑλληνορθόδοξου Ἀρχιεπισκοπῆς τῆς Ἀμερικῆς.

• Ὅντως, «ἡ πνευματικὴ φθορά, ποὺ προκαλεῖ ὁ Οἰκουμενισμὸς στὸν εὐσεβῆ –πλὴν ἀνυποψίαστο– λαὸ μας» εἶναι ἀνυπολόγιστος.

(Περιοδ. «Orthodox Observer», Δεκέμβριος 2006, τόμος 71, τεῦχος 1227, σελ. 36. Ἱστοσελίδα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς: www.observer.goarch.org)

Οί Μητροπολίτες τῶν *Νέων Χωρῶν* δέχονται πιέσεις καί ἀπ' τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη καί ἀπ' τὸν Ἀρχιεπίσκοπο, γιὰ νὰ ἀποδέχονται τὶς οἰκουμενιστικὲς τοὺς πρωτοβουλίες καί νὰ προσεύχονται γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοὺς! Ἡ θέση τοὺς γίνεται τραγικότερη.

3. **Ἀνάγκη παρρησίας**

ΛΕΙΠΕΙ ἀπ' τοὺς περισσότερους Μητροπολίτες τὸ θάρρος καί ἡ παρρησία, ὅταν πρόκειται νὰ ὑπερασπιστοῦν τὴν Ὁρθόδοξη Πίστη καί νὰ καταδικάσουν τὸν Οἰκουμενισμὸ καί τοὺς μεγαλόσχημους Οἰκουμενιστές, ἐνῶ γιὰ ἐπουσιώδη καί δευτερεύοντα θέματα ξεσπαθῶνουν καί γίνονται λαλίστατοι.

Ἄνεξήγητη καί ἀδικαιολόγητη αὐτὴ ἡ τακτικὴ. Κάποτε ὑπερβαίνουν καί τὰ ὅρια.

Χαρακτηριστικὸ παράδειγμα ἡ θερμὴ συμπαράσταση στὸν Ἀρχιεπίσκοπο, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ἐπισκεφθεῖ τὸν Πάπα, ἀλλὰ καί μετὰ τὴν ἐπίσκεψη.

Καί τί δὲν εἶπαν οἱ Μητροπολίτες αὐτοί! Ἀνέλαβαν τὸ ἱερό, κατ' αὐτούς, καθῆκον νὰ διαφωτίσουν τὸ λαὸ καί νὰ τὸν κάνουν νὰ χαρεῖ καί νὰ ἔχει ἐμπιστοσύνη πάντα στοὺς ὑπεύθυνους τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι πορεύονται πρὸς τοὺς Παπικοὺς καί Προτεστάντες, γιὰ νὰ προβάλλουν τὴν Ὁρθοδοξία καί νὰ ὁμολογήσουν τὴν πίστη τοὺς!

Μεγάλα λόγια μικρῶν καὶ ἰδιοτελῶν ἀνθρώπων.

Ἄς εὐχηθοῦμε ν' ἀλλάξει γρήγορα ἡ νοοτροπία τοῦ συμβιβασμοῦ μὲ τὸν ἁμαρτωλὸ κόσμον καί νὰ μπορέσουμε ὅλοι νὰ δοῦμε τὴν πνευματικὴ φθορά, ποὺ προκαλεῖ ὁ Οἰκουμενισμὸς στὸν εὐσεβῆ –πλὴν ἀνυποψίαστο– λαὸ μας.

(*) Ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1671/5.1.2007, σελ. 1 καί 5. Ἐπιμέλ. ἡμετ.